

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.681 van 31 mei 2018
in de zaak A. 223.429/VII-40.101.**

In zake : de NV HYBOMA
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Ludo Ockier en Michaël De Mol
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 3
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD
VAN WEST-VLAANDEREN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Guillaume Vyncke
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
Beneluxpark 27B
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 september 2017, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb/A/1617/1155 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 22 augustus 2017 in de zaak RvVb/1415/0741/A/0719.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 19 oktober 2017 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State (hierna: cassatieprocedurebesluit).

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 mei 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Michaël De Mol, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Guillaume Vyncke, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een besluit van 18 juni 2015 weigert de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen (hierna: deputatie) aan de verzoekende partij

een stedenbouwkundige vergunning te verlenen “voor het bouwen van een meergezinswoning na afbraak”.

4. Het bestreden arrest verwerpt de vordering van de verzoekende partij tot vernietiging van deze vergunningsbeslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

5. De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting ingediend waarin een repliek wordt gegeven op het auditoraatsverslag. Het cassatieprocedurebesluit voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet de verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van de NV Hyboma. Het voormelde procedurestuk wordt alleen als zodanig in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en te worden gehoord.

V. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 4.3.1, § 1, b en 4.3.1, § 2, 3°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen dat de RvVb in het bestreden arrest uitgaat van een aantal “foutieve uitgangspunten”. In de eerste plaats stelt zij met betrekking tot de beoordeling van de RvVb over het “determinerend karakter

van het gebrek aan harmonieuze overgang in de oorspronkelijk bestreden beslissing”, dat zij in de procedure heeft uiteengezet “dat het hoogteverschil t.o.v. de aanpalende panden niet als beoordelingselement kan worden gehanteerd net omdat de voorliggende aanvraag voldoet aan de gedetailleerde voorschriften van het [gemeentelijk] RUP [dorpskern Heist] en aldus van rechtswege geacht dient te worden in overeenstemming te zijn met de goede ruimtelijke ordening”, en dat de RvVb artikel 4.3.1, § 2, 3°, VCRO miskent door te oordelen dat de verzoekende partij moet aantonen dat de beoordeling door de deputatie van het hoogteverschil tussen het voorziene project en de aanpalende gebouwen onjuist of onredelijk zou zijn terwijl de bouwhoogte door de gedetailleerde voorschriften van het ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: RUP) niet als strijdig met de goede ruimtelijke ordening kan worden beoordeeld. Daarnaast argumenteert zij dat het bestreden arrest gebrekkig gemotiveerd is door te oordelen dat de harmonieregel artikel 4.3.1, § 2, 3°, VCRO niet uitholt en door de deputatie niet wordt toegepast om specifieke stedenbouwkundige voorschriften van het RUP terzijde te schuiven. De deputatie diende de aanvraag dan ook enkel af te toetsen aan de gedetailleerde voorschriften van het RUP zodat het bestreden arrest “inhoudelijk foutief gemotiveerd” is en artikel 4.3.1, § 2, 3°, VCRO schendt.

Zij stelt dat het bestreden arrest “geen draagkrachtige motivering [bevat] wat betreft de verhouding van de aanvraaglocatie tot de bestemmingszone alwaar slechts een maximale bouwhoogte van 2 bouwlagen is toegestaan en de relevantie hiervan ter beoordeling van de voorliggende aanvraag”.

Het bestreden arrest neemt ook ten onrechte aan dat het beoordelingselement van “de bezonning/schaduwval [...] van ondergeschikt belang zou zijn en een overtollig motief zou vormen” omdat het “erkent [...] dat de harmonieregel geen voorwaarden toevoegt aan hetgeen onder artikel 4.3.1, § 2, 3° VCRO wordt bepaald”. Het bestreden arrest miskent dan ook de motiveringsplicht.

De RvVb maakt volgens de verzoekende partij ook een eigen beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, meer bepaald de “afbouw naar de

aanpalende gebouwen of de nabijgelegen zone voor eengezinswoningen” terwijl het de RvVb niet toekomt “om bepaalde keuzes inzake ruimtelijk beleid in vraag te stellen of te beoordelen of een niet-aangevochten ruimtelijk uitvoeringsplan zelf wel voldoet aan de vereisten inzake overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening” zodat “het beroepen arrest artikel 4.3.1, § 2, 3° VCRO [miskent]”.

De verzoekende partij stelt tot slot dat het bestreden arrest artikel 4.3.1, § 2, 3°, VCRO schendt omdat “de aanvraag, minstens qua bouwhoogte en overige aspecten van het gabarit, in overeenstemming [diende te] worden geacht met de gedetailleerde voorschriften van het RUP” indien “de harmonieregel - zoals de [RvVb] stelt - de toepassing van artikel 4.3.1, § 2, 3° VCRO niet zou verhinderen”.

Beoordeling

6. Het middel gaat terug op de verwerping door de RvVb van het enige middel van de verzoekende partij waarin de schending van de artikelen 4.3.1, § 1, b) en 4.3.1, § 2, 3°, VCRO, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel werd aangevoerd.

7. In zoverre het middel de schending van artikel 4.3.1, § 1, b), VCRO, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aanvoert, wordt niet uiteengezet op welke wijze het bestreden arrest deze bepaling en beginselen schendt.

Het middel is in zoverre onontvankelijk.

8. Als cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op

12 januari 1973 treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep immers “niet in de beoordeling van de zaken zelf”.

In zoverre het middel niet gericht is tegen het bestreden arrest maar de feitelijke beoordeling door de RvVb van de vergunningsbeslissing van de deputatie wil laten overdoen, is de Raad van State niet bevoegd.

9. Het arrest van de RvVb moet overeenkomstig artikel 149 van de Grondwet met redenen worden omkleed.

De aan de RvVb opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet - al ware die redengeving verkeerd of onwettig - die hem ertoe brengt de beslissing te nemen. Alleen een gemis aan motivering - of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven - maakt een schending uit van de aan de rechter opgelegde motiveringsverplichting.

Het middel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt naar recht.

De middelonderdelen die de motieven van het bestreden arrest bekritisieren omdat ze gebrekkig, foutief of niet draagkrachtig zouden zijn, worden derhalve verworpen.

10. Artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, VCRO bepaalt in zijn toepasselijke versie:

“Een vergunning wordt geweigerd :

1° als het aangevraagde onverenigbaar is met:

- a) stedenbouwkundige voorschriften [...], voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken;
- b) een goede ruimtelijke ordening”.

Artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, VCRO bepaalt in zijn toepasselijke versie:

“De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen :

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

[...]

3° indien het aangevraagde gelegen is in een gebied dat geordend wordt door een ruimtelijk uitvoeringsplan [...] niet op geldige wijze afgeweken wordt, en in zoverre dat plan [...] voorschriften bevat die de aandachtspunten, vermeld in 1°, behandelen en regelen, worden deze voorschriften geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven”.

Luidens artikel 1.1.2, 13°, VCRO is een reglementaire bepaling opgenomen in een RUP een stedenbouwkundig voorschrift.

Het bestreden arrest oordeelt:

- uit artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, a) VCRO volgt dat een vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van een aanvraag die in een RUP is gelegen, gebonden is door de voorschriften van het RUP tenzij daar op geldige wijze van wordt afgeweken;

- de deputatie is er dan ook toe gehouden om artikel 1.2.1 van het gemeentelijk RUP dorpskern Heist toe te passen bij het beoordelen van een vergunningsaanvraag en aan de hand van de concrete kenmerken van het aangevraagde project te oordelen of de aanvraag voldoet aan dit stedenbouwkundig voorschrift;

- de RvVb kan zijn beoordeling van het al dan niet voldaan zijn aan dit stedenbouwkundig voorschrift niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid maar kan wel nagaan of de deputatie die beoordeling “naar behoren heeft uitgeoefend”;

- “[d]e verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan dat deze beoordeling kennelijk onjuist of onredelijk is”.

Door aldus te beslissen schendt het bestreden arrest artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 3°, VCRO niet.

Het enige middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van eenendertig mei tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys